

ГІКАВКА
КРОВОЖЕРЛИВИЙ
КАРАСИК III
(ТРЕТІЙ)

СЛОВО ВІД ГІКАВКИ

Коли я був хлопцем, наш світ населяли дракони.

Величезні, похмурі літуни гніздилися на вершинах скель, мов велетенські страхітливі птахи. Зграйки вертлявих бурих голопуцьків спритно полювали на мишей і щурів. А до безглуздя здоровенні морські змії були удвадцяттеро більші за великого синього кита й убивали заради розваги.

Вам доведеться повірити мені на слово, бо дракони зникають так швидко, що незабаром можуть геть щезнути.

Ніхто не знає, а це вже відбувається. Вони повзуть назад до моря, звідки вийшли, і через те людям майбутнього від них на згадку не залишиться ні кісточки, ні зуба.

Тож щоб про ці дивовижні створіння не забули, я розповім вам правдиву історію із часів мого дитинства.

Я був не з тих хлопчиків, яких дракони слухаються з півслова. І всілякі героїчні діяння — це теж не мое. Для цього я мав добре попідніти. Отже, перед вами повість про тернистий шлях героя.

1. СПЕРШУ ВПІЙМАЙ СОБІ ДРАКОНА

Дуже давно на диконому, відкритому всім вітрам острові Туп стояв по кісточки в снігу куций вікінг із довжелезним ім'ям.

Гикавка Кровожерливий Карасик III, Надія і Наступник Вождя Племені Патлатих Розбишак, увесь ранок, відколи прокинувся, почувався трохи зле.

Десятеро хлопців (і Гикавка серед них) сподівалися пройти драконячий обряд посвяти та влитися до лав повноправних членів племені.

Хлопчаки стояли на хмурому пляжику найхмурішого закутня найпохмурішого острова. Ішов густий сніг.

— СЛУХАЙТЕ УВАЖНО! — гаркнув Патяк, воїн, який готував хлопців до посвяти. — Це ваша перша військова операція, за старшого — Гикавка!..

— Ой, тільки не Ги-кавка! — завив Захека Важкодум, а з ним і більшість інших хлопчаків. — Не ставте нам його за старшого, він НЕСПРАВНИЙ!

Гикавка Кровожерливий Карасик III, Надія і Наступник Вождя Племені Патлатих Розбишак, тоскно підтер ніс рукавом. І ще глибше вгруз ногами в сніг.

— Посвята в драконоборці, або випробування вогнем, складається з трьох частин. Перша частина цього обряду — і найнебезпечніша! — іспит на мужність і злодійську спритність. Якщо хочете стати супернищителями — членами племені патлатих розбишак, — кожен з вас насамперед мусить упіймати собі дракона. Ось ЧОМУ, — Патяк уже перейшов на повну гучність, — я привів вас у цей мальовничий куточок. Бачите скелю Дикого Дракона?

Десятеро хлопчаків позадирало голови.

Над ними зловісно чорніла до млості височенна скеля. Улітку майже всю її вкривали дракони всіляких форм і розмірів, які весь час роїлися над нею, дражнили одне одного, кусалися й кричали так, що шум луною розлітався по всьому Тупові.

На зиму дракони впадали в сплячку, і тишу біля скелі порушувало тільки їхнє зловісне, розкотисте хропіння. Через сандалії Гикавка відчував, як від цього драконячого харчання вібрає земля.

— Так, — казав далі Патяк, — бачите ті чотири печери на півдорозі до вершини, схожі на дірки в черепі?

Хлопці кивнули.

— Отож, права очна ямка в черепі — це Пекельна брама, вхід до Драконячих Ясел, де ПРОСТІСІНЬКО ЗАРАЗ

дають хропака три тисячі молоденьких драконів. Спатимуть вони ще десь тижнів зо два.

— У-у-у! — тихо захвилювалися хлопці.

Гикавка голосно глитнув грудку, що підступила до горла. Так уже сталося, що про драконів він знав куди більше, ніж усі, хто тут був. Ще змалечку його зачарували ці створіння. А скільки годин він провів, потайки стежачи за ними! (Чому потайки? А тому, що дослідників драконів тут уважали ботанами й зубр'ями.) І з того, що Гикавка уже знав про драконів, випливало: зайти до печери, де сплять три тисячі цих істот, міг би хіба що найостанніший псих.

Решту, здавалося, це мало обходило.

— За кілька хвилин кожен із вас візьме по кошику й полізе на скелю, — розпоряджався Патяк. — У печері вам доведеться покладатися лише на себе. Я надто великий, щоб лазити тунелями до Драконячих Ясел. У печеру заходити ТИХО — тебе це, Бородальфе, теж стосується, якщо не хочеш стати першою весняною поживою для трьох тисяч голодних драконів. Ха-ха-ха!..

Насміявшись із власного жарту, Патяк повів далі:

— Тутешні дракони дрібні та зазвичай не страшні для людей, однак коли їх багато, це те саме, що згряя піраній. І навіть од такого пузана, як оце ти,

Бородадьфе, мокрого місця не залишиться — тільки купка кісток і твій шолом. ХА-ХА-ХА!.. Отож... зайдете до печери, і кожен з вас поцупить собі по ОДНОМУ сплячому драконіві. Обережно беріть дракона й кладіть до кошика. Є якісь запитання?

Запитань ні в кого не було.

— Якщо ж хтось розбудить драконів — що дуже малоймовірно, бо для цього треба бути ПОВНИМ ЙОЛОПОМ, — тоді ви, не вагаючись ані миті, чешете до виходу з печери. Дракони ненавидять холоднечу та сніг, тому, мабуть, не поженуться за вами.

«Мабуть? — подумав Гикавка. — Ну, хоч цим заспокоїв».

— Я певен, вибір бестії не забере у вас багато часу. Дуже важливо не помилитися з розміром. У майбутньому ці дракони ловитимуть для вас рибу й полюватимуть на оленів. І ці ж таки дракони понесуть вас у бій, коли ви станете великими дядьками й воїнами племені. Кожен хоче, щоб його дракон був найкращий, тому скажу просто: обирайте найбільшу істоту, яка поміститься в кошику. І не БАРИТЬСЯ в тій печері...

«Баритися? — здригнувся Гикавка. — У печері, де хропуть три тисячі ДРАКОНІВ?»

— Не мені вам казати, — бадьоро провадив далі Патяк, — що без дракона сюди краще зовсім не повертатися. Бо кожного, хто провалить іспит,

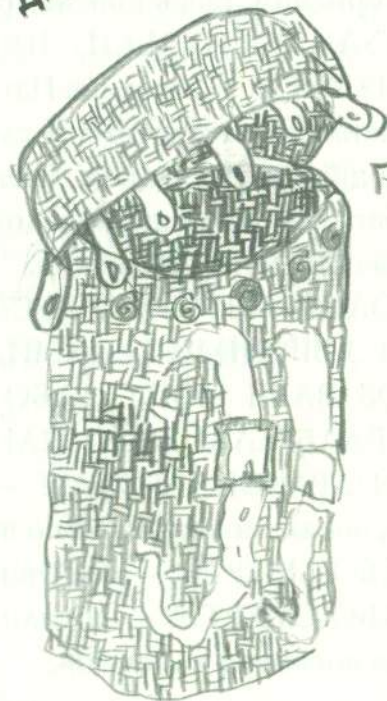
негайно виженуть із племені. НЕВДАХАМ не місце серед патлатих розбишак.

Гикавка із сумом глянув на далекий обрій. Скільки сягало око — тільки сніг і море. Стати вигнанцем аж ніяк не хотілося.

— ОТОЖ, — бадьоро заохочував Патяк, — кожен узяв собі по кошику для дракона — і вперед!

Хлопчаки, весело загомонівши, кинулися розбирати кошики.

ДРАКОНЯЧИЙ КОШИК

МІСЦЕ
ДЛЯ
ДРАКОНА